

att Riksdagen måtte bevilja ett anslag till bestridande af de statens kostnader för nyssnämnda ändamål, som öfverstiga rusthållarnes afgift.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

Johan Jönsson.

N:o 149.

Af Herr Johan Jönsson: Derom att skarpskytteföreningar under vissa villkor må utan lösen få behålla gevär, som till dem från kronans förråd utlemnats.

Lifvade af en sann fosterlandskärlek, var det som så många både äldre och yngre män, med anledning af Kongl. kungörelsen af den 8 Mars 1861, angående frivilliga skarpskytteföreningar, manades att i dessa föreningar inträda. Att de frivilliga skarpskytteföreningarne icke fullkomligt lyckats motsvara sitt ändamål, är icke deras fel, utan måste orsaken härtill finnas i den omständigheten, att de dels saknat en fast organisation och dels erhållit ett alltför otillräckligt understöd af staten. Man kan nemligen icke billigtvis fordra, att i synnerhet obemedlade eller mindre bemedlade personer, då de sjelfva hafva att, utan någon ersättning för tidsspillan, bekosta allt, såsom kläder och underhåll för sig under öfningarne samt till större delen äfven ammunition m. m., skola kunna visa samma ihållighet och samma punktighet, som soldater inom arméen. Emellertid kan dock icke förnekas, att

frivilliga skarpskytteföreningarne verkat mycket godt. De hafva bidragit att skingra en viss likgiltighet, som hos allmänheten under någon tid uppenbarat sig för landets försvar. De hafva bidragit att skingra fördomen hos mången mot att utan laglig skyldighet bära vapen, och de hafva isynnerhet bidragit till vinnandet af en säker och god målskjutningsskicklighet, hvarför de olika afdelningarne uppoffrat betydliga penningesummor, och för hvilket ändamål de ännu hafva stora utgifter, ty der de frivilliga skarpskyttecorpserna upplöst sig hafva på de flesta ställen dessa blifvit ersatta genom så kallade målskjutningsföreningar som blifvit bildade. För allt detta bör staten vara tacksam, emedan frukterna deraf kunna i en framtid komma fäderneslandet till godo, och då enskilde härför gjort stora uppoffringar bör väl staten göra något, och det minsta som af den kan fordras, anser jag vara att den under vissa villkor utan lösen afstår de till skarpskytteföreningarne, från kronans förråder utlemnade flintlåsgewären, samt mot billig lösen de så kallade målskjutningsgewären af Wredeska modellen. Flintlåsgewären äro för staten af ingen nytta, deras förvaring i förråden medför tvertom för staten utgifter, och dessutom hafva de, under längre tids begagnande, förlorat största delen af det värde de vid utlåningen möjligen kunde ega. Dertill kommer, att, om dessa gewär icke eiferskänkas, många personer, som dels äro ledamöter af skarpskyttecorps' styrelse, och dels redan gjort stora uppoffringar och i allmänhet verkat mycket för sakens befrämjande komma att lida stora förluster; ty det är icke möjligt, ens inom den bäst, skötta förening, att alla till densamma utlemnade gewär kunna återskaffas. Många hafva blifvit alldeles obrukbara, orh andra på ett eller annat sätt gått förlorade.

Framställning till Riksdagen i detta ämne har förut blifvit gjord utan framgång, men då jag vill hoppas att billighetens fordringar i detta fall icke nu skola tillbakavisas, vågar jag föreslå, det

Riksdagen ville besluta, att frivillig skarpskytteförening, som egt bestånd i tio på hvarandra följande år, får utan lösen behålla de till densamma från kronans förråd utlemnade flintlåsgewären, eller de af annan äldre modell, och att de till sådana föreningar utlemnade målskjutningsgewären af den så kallade Wredeska modellen, äfvenledes må till förening, som under ofvannämnda tid egt bestånd, öfverlätas, mot ersättning för hvarje sådant gewär af Tio Riksdaler.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Johan Jönsson.